

og lade ikke samtidig dermed og endnu mindre forud indtræde en Udvikling, som vækker Færingerne til en politisk Erkjendelse, til en Erkjendelse af deres egen Tilstand, seet fra et politisk Standpunkt. Jeg siger det er en Uret, en Uret, som i det Mindste ikke skal begaaes uden med Bevidsthed (Monrad leer!). Ja, det ærede Medlem, som har sit „Skal“ paa rede Haand, har ogsaa sin Latter paa rede Haand over Uret med Bevidsthed. Det er en god Maade at værge sig paa. Jeg siger, vi have ikke handlet mod Færøerne, som vi have handlet mod os selv; vi have, saaledes som jeg har gjort mig Umage for at vise, ikke søgt at lade Færøerne paa en lignende Maade komme til Bevidsthed, førend vi gjorde Krav paa dem til at sende Afsendinge herhen, der skulde staae Bidne til de Beslutninger, vi tage, være sig at disse Beslutninger gaae dem med eller imod. Dette er den Feil, som jeg troer er ved denne Institution, at der hos Færingerne selv ingen Modvægt ligger mod de Bestræbelser, som udgaae herfra, og dersom man saa vil sige: ja, men det er godt for at skaffe Genhed tilveie, saa siger jeg Nei, det er netop ikke godt og det er ikke det, vi have efterstræbt ved den Udvikling, vi have givet til vor egen Statsforfatning. Vi have netop indbragt i vor egen Statsforfatning Modsetninger, Modstræbelser, som have den døde Genheds Magt, men denne vil man lade blive ved at bestaae for Færøerne. Det er den Uret, man har begaaet; det er vigtigt, at dette kommer til Erkjendelse, thi derved kunne maaffee Færingerne selv komme til at begribe, hvormeget de skulle stræbe for at vinde en fast bestemt Stilling førend de vælge, at de ikke skulle lade sig vilde af det Middell, man har brugt for at sprede deres politiske Virksomhed, for at tilintetgjøre deres

politiske Liv; det skulle de ikke lade dem vilde af, de skulle itide samle sig, og være beredte og fattede paa den Beslutning, de ville tage i den deelte Tilstand, hvori man vil lade dem være. Det vilde de maaffee ikke være opmærksomme paa, om det ikke blev sagt dem herfra, thi de vilde i deres gode Tro gaae ind paa det, man havde budt dem, troende, at man ikke kunde have villet give dem dette, medmindre det var af en saadan Bessaffenhed, saa man ogsaa selv vilde have taget det. De skulle være opmærksomme paa, at man deler anderledes med dem end vi have deelt med os selv, hvis denne Lov virkelig skulde gaae igjennem. Jeg troer saaledes, at vi, uden at sinke den Udvikling, vi eftertragte, kunne stemme mod denne Lov; vi ville ikke alene ikke forsinke Noget derved, men vi ville paaffynde den Udvikling, som vi maae eftertrægte; vi ville paaffynde Bækkelsen af det politiske Liv og det politiske Røre, som vi maae ønske at gjøre rede paa Færøerne for den Deelagtighed af Medlemmerne, som skulle komme derfra i vort nærværende Thing. Naar man vil undersøge den Lov, som foreligger, saa vil man ogsaa see, hvor man paa en besynderlig Maade har vendt op og ned paa de her bestaaende Forhold; naar man navnlig vil sammenholde Maaden, hvorpaa Landstingsvalgene skee, med Maaden, hvorpaa Folkethingvalgene skee, saa vil man see, hvorledes man har bevaret for Landstingsvalgene en langt større samdrægtig Folkelighed end den, man har tilveiebragt med Hensyn til Folkethingvalgene og dog, naar vi noie undersøge Mønden i vor Balglov, troer jeg, man skal erkjende, at det Modsatte netop har været Hensigten. Jeg stemmer altsaa i mod Loven, fordi jeg er overbevist om, at jeg derved fremmer det tilsigtede Resultat.